РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-7 У. 26181/21
Дана 10.02.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Наде Балешевић, председника већа, Весне Слијепчевић и Весне Мартиновић, чланова већа, уз учешће судског саветника Марије Козомаре, записничара, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА, раније ББ, ..., ..., кога заступа Богдан Миленковић, адвокат из Београда, Краљице Наталије 23а/11, ради поништаја решења туженог МИНИСТАРСТВА ФИНАНСИЈА РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ, СЕКТОРА ЗА ДРУГОСТЕПЕНИ ПОРЕСКИ И ЦАРИНСКИ ПОСТУПАК, ОДЕЉЕЊА ЗА ДРУГОСТЕПЕНИ ПОРЕСКИ ПОСТУПАК, Београд, број 434-00-00321/2021-39 од 03.09.2021. године, у предмету комуналне таксе, на нејавној седници већа, одржаној дана 10.02.2023. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

Захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора **СЕ ОДБИЈА.**

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Градске управе града Београда, Секретаријата за јавне приходе, Одељења Палилула, број XXVI-01-434-1F/293/2020-015 од 17.11.2020. године, којим је, у ставу 1. диспозитива, тужиоцу утврђена локална комунална такса за 2020. годину за истицање фирме на пословном простору, делатност: услуге припремања и послуживања пића (I5630), основ опорезивања: истицање фирме на пословном простору - 1. група делатности - велико правно лице ..., ..., зона - 6, коцкање и клађење (R9200), у укупном износу од 161.087,24 динара, са табеларним приказом начина обрачуна локалне комуналне таксе; у ставу 2. диспозитива, да укупно утврђена обавеза за истицање фирме на пословном простору за период од 01.01.2020. до 08.10.2020.

године износи 161.087,24 динара, у ставу 3. диспозитива, да је доспеле, а неизмирене обавезе, тужилац дужан да уплати у року од 15 дана од дана достављања решења, на рачун и са позивом на број наведен у ставу 4. диспозитива тог решења; у ставу 5. диспозитива, да се на износ утврђене обавезе и аконтација који нису плаћени у прописаном року обрачунава и плаћа камата по стопи једнакој годишњој референтној стопи Народне банке Србије, увећаној за десет процентних поена, применом простог интересног рачуна од сто; у ставу 6. диспозитива, да ће се, уколико обвезник доспеле, а неизмирене обавезе не плати у прописаном року наплата извршити принудним путем; у ставу 7. диспозитива, да трошкови принудне наплате падају на терет обвезника; у ставу 8. диспозитива, да је до доспелости решења за 2021. годину, обвезник дужан да плаћа месечни износ аконтације локалне комуналне таксе у висини која одговара утврђеном месечном износу локалне комуналне таксе из претходног периода; и у ставу 9. диспозитва, да жалба не одлаже извршење решења.

У тужби, поднетој Управном суду 02.11.2021. године, допуњеној поднеском од 25.01.2022. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа из свих разлога предвиђених одредбом члана 24. Закона о управним споровима, наводећи да у другостепеном решењу није уопште, односно није правилно примењен закон, други пропис или општи акт, да у поступку доношења другостепеног решења није поступљено по правилима поступка, да је приликом доношења другостепеног решења чињенично стање непотпуно и нетачно утврђено, односно да је из утврђених чињеница изведен неправилан закључак у погледу чињеничног стања и да је другостепено решење донето по слободној оцени туженог, чиме је прекорачио границе законског овлашћења. Истиче да је мерама Владе Републике Србије забрањен рад угоститељских објеката и приређивача игара на срећу у целој земљи, да је обављање њихове пословне делатности на свим уплатним местима привремено прекинуто, као и да је својом одлуком донетом дана 21.03.2020. године прекинуо рад огранка. Објашњава да му је неосновано утврђена обавеза плаћања локалне комуналне таксе у периоду од 21.03.2020. године, закључно са 26.04.2020. године, нарочито имајући у виду да му је Одлуком Владе Републике Србије о посебним мерама пружања услуга у области трговине на мало, која обухвата продају хране и пића у угоститељским објектима и продају хране за ношење (“Службени гласник РС”, бр. 39/2020 од 21.03.2020. године) забрањено обављање делатности тако што је забрањено да своју делатност обавља унутар објекта или у башти како би се постигло то да се забрани улазак грађанима у објекте и баште истих који су омогућавали корисницима својих услуга да за столом или шанком козумирају храну и пиће, коју било купују или добијају бесплатно, све у циљу заштите од вируса COVID-19. Даље истиче да му је током 2020. године, у више наврата и на различите начине, био отежан рад услед мера које је Влада Републике Србије донела у циљу спречавања заразне болести COVID-19. Наводи да конкретно током 2020. године услед доношења Уредбе о мерама за спречавање и сузбијање заразне болести COVID-19 (“Службени гласник РС”, бр. 151/20...60/21), зависно од епидемиолошке ситуације, одређен број дана није уопште пословао, затим је радио ограничено радно време, није радио суботом и недељом, био је ограничен бројем гостију у затвореном простору, као и бројем гостију за истим столом, што је све значајно утицало на његове приходе. Позива се на одредбу члана 51. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, којом је прописано да терет доказивања сноси пореска управа за чињенице на којима се заснива постојање пореске обавезе, и истиче да је с тим у вези надлежни другостепени орган могао да има у виду Уредбу о мерама за спречавање и сузбијање заразне болести COVID-19, као и друге прописе којима је отежано пословање тужиоца, а самим тим и његова ликвидност приликом плаћања такси и других пореских давања. Указује да је првостепеним решењем погрешно утврђена његова претежна делатност "услуге припремања и послуживања пића", чиме је првостепени орган пропустио да утврди битну и пресудну чињеницу за

обрачун локалне комуналне таксе, имајући у виду да је његова претежна делатност заведена под бројем 9200 и односи се на "услуге коцкања и клађења". Наводи да тужени, приликом оцене доказа и утврђивања чињеничног стања, на основу кога је донето оспорено решење, није правилно ценио доказе и потпуно и правилно утврдио чињенично стање, јер није узео у обзир све околности и чињенице од значаја за одлучивање, као и да је погрешно применио Одлуку о локалним комуналним таксама за територију града Београд, као и Одлуку о посебним мерама пружања услуга у области трговине на мало, која обухвата продају хране и пића у угоститељским објектима и продају хране за ношење, на његову штету. Указује да се у оспореном решењу наводи да је Одлуком Владе Републике Србије о ограничењу организовања игара на срећу, која је ступила на снагу 01.04.2020. године, било забрањено приређивање посебних и класичних игара на срећу, осим приређивања преко средстава електронске комуникације, те да је он имао одобрење за приређивање посебних игара на срећу преко средстава електронске комуникације и да његова делатност у периоду од 22.03.2020. године до 23.04.2020. године није била у потпуности обустављена. Истиче да је с тим у вези занемарена чињеница да уплатно-исплатна места и слот апарати нису били у функцији, а да он, као приређивач игара на срећу поседује 3 одвојене лиценце за пословање и то лиценцу број 000-424-00-00317/2015 за online, лиценцу број 000-424-00-00067/2014 за аутомате и лиценцу број 000-424-01-00041/2014 за клађење. Указује да има изграђен систем пословања, као и одређену пословну репутацију, те да редовно измирује своје финансијске обавезе. Сматра да је тужени пропустио да утврди главну чињеницу од које зависи годишња комунална такса, с обзиром на критеријум претежне делатности, који се у конкретном случају првенствено примењује, сходну члану 13. Одлуке о локалним комуналним таксама. Предлаже да суд тужбу уважи, оспорено решење поништи и предмет врати на поновни поступак, или ако сматра да то природа ствари дозвољава и утврђено чињенично стање пружа поуздан основ за то, одлучи у спору пуне јурисдикције тако што ће решити конкретну управну ствар, као и да обавеже туженог да му накнади трошкове управног спора за састав тужбе у износу од 30.000,00 динара и судске таксе по одлуци суда.

Поднеском од 25.01.2022. године, тужилац је најпре указао да је решењем Агенције за привредне регистре, БД 104850/2021 од 23.12.2021. године, чију фотокопију је доставио у прилогу, променио назив у АА. Навео је да му је решењем првостепеног органа утврђена локална комунална такса за истицање фирме на пословном простору на Палилули, ..., зона 6, коцкање и клађење, те да му је решењима истог органа утврђена локална комунална такса за друге пословне објекте који се налазе на адресама ..., ..., ..., ..., ..., ..., ... и ..., ..., против којих је поднео жалбе, а након тога покренуо спорове пред Управним судом. Позвао се на одредбу члана 15а став 4. и 5. Закона о финансирању локалне самоуправе, које је цитирао, и навео да му у складу са прописаним законским ограничењем није могла бити одређена локална комунална такса за истицање фирме на територији јединице локалне самоуправе – општине Палилула у износу већем од 841.940,00 динара, што представља десетоструки износ просечне зараде у релевантном периоду. Сматра да су наведена првостепена решења донета на његову штету, с обзиром да је њима повређено начело забране утврђивања локалне комуналне таксе у износу већем од законом прописаног. Истакао је да огранци и пословне јединице правног лица нису самостални обвезници локалне комуналне таксе за истицање фирме, те да се не могу доносити појединачна решења за сваки локал понаособ на начин да се у збиру свих локала на територији једне јединице локалне самоуправе утврди износ локалне комуналне таксе изнад законског максимума. Предложио је да суд наводе из овог поднеска уважи као допуну тужбе.

У одговору на тужбу, тужени орган је у свему остао код разлога изнетих у образложењу оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије, као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене јавне расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09), и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списа предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из списа предмета и образложења оспореног решења произилази да је првостепени орган тужиоцу, као пореском обвезнику, утврдио локалну комуналну таксу за период од 01.01.2020. године до 08.10.2020. године за истицање фирме на пословном простору, 1. група делатности, велико правно лице, у ..., у улици ... број ..., коцкање и клађење, у укупном износу од 161.087,24 динара. У поступку по жалби тужиоца, тужени орган је нашао да је првостепени орган правилно, у складу са одредбама Одлуке о локалним комуналним таксама за територију града Београда (“Службени лист града Београда”, бр. 50/14..137/19) и Таксеном тарифом, која је саставни део наведене Одлуке, утврдио да годишња цена за истицање фирме на пословном простору износи 208.796,00 динара, да је елеменат обрачуна шеста зона, да је период обрачуна 01.01.2020. године до 08.10.2020. године и да се предметни пословни простор налази на Палилули, у ..., ..., као и локалну комуналну таксу за период од 01.01.2020. године до 08.10.2020. године у износу од 161.087,24 динара. Тужени орган је оценио да није основан жалбени навод тужиоца којим указује да треба да се донесе ново решење и да се он ослободи плаћања локалне комуналне таксе за огранак на територији Београда за период од 22.03.2020. године до 26.04.2020. године, због прекида пословања огранка. Тужени орган се позвао на одредбе члана 77. став 1, 3. и 4. Закона о играма на срећу, којима је прописано да је приређивач дужан да свако стављање аутомата у употребу пријави Управи, да је приређивач дужан да свако повлачење аутомата из употребе пријави Управи и да приређивач не сме ставити у употребу аутомат пре добијања одобрења за тај аутомат, и закључио да је исправно поступио првостепени орган када је донео ожалбено решење, имајући у виду да тужилац није одјавио уплатно-исплатно место на предметној адреси у Управи за игре на срећу у смислу наведених законских одредби. По оцени туженог органа, Одлука коју је тужилац донео о престанку пословања свих уплатно-исплатних места (спортских кладионица), аутомат клубова и угоститељских објеката на територији Републике Србије, није основ за умањење предметне обавезе. Тужени орган је даље указао да је Одлуком Владе Републике Србије о ограничењу организовања игара на срећу, која је ступила на снагу 01.04.2020. године, било забрањено приређивање посебних и класичних игара на срећу, осим приређивања преко средстава електронске комуникације. С обзиром да је тужилац имао одобрење Управе за игре на срећу за приређивање посебних игара на срећу преко средстава електронске комуникације, тужени орган је нашао да делатност тужиоца у периоду од 22.03.2020. године до 26.04.2020. године није била у потпуности обустављена. Налазећи да ни други жалбени наводи нису од утицаја на другачије решавање ове управне ствари, тужени орган је жалбу тужиоца одбио и одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

Одредбом члана 11. став 1. Закона о финансирању локалне самоуправе (“Службени гласник РС”, бр. 62/06...86/19), прописано је да Скупштина јединице локалне самоуправе може уводити локалне комуналне таксе за коришћење права, предмета и услуга.

Одредбом члана 12. Закона о финансирању локалне самоуправе прописано је да обвезник локалне комуналне таксе јесте корисник права, предмета и услуга за чије је коришћење прописано плаћање локалне комуналне таксе.

Одредбом члана 13. став 1. Закона о финансирању локалне самоуправе прописано је да таксена обавеза настаје даном почетка коришћења права, предмета или услуга за чије је коришћење прописано плаћање локалне комуналне таксе.

Одредбом члана 15. став 1. тачка 1. Закона о финансирању локалне самоуправе прописано је да се локалне комуналне таксе могу уводити за истицање фирме на пословном простору.

Одредбом члана 15а став 4. Закона о финансирању локалне самоуправе прописано је да правна лица која су према закону којим се уређује рачуноводство разврстана у велика, средња и мала правна лица, у смислу закона којим се уређује рачуноводство и предузетници, а обављају делатности банкарства, осигурања имовине и лица, производње и трговине нафтом и дериватима нафте, производње и трговине на велико дуванским производима, производње цемента, поштанских, мобилних и телефонских услуга, електропривреде, казина, коцкарница, кладионица, бинго сала и пружања коцкарских услуга и ноћних барова и дискотека, фирмарину плаћају на годишњем нивоу највише до десет просечних зарада. Према ставу 5. истог члана закона, под просечном зарадом, у смислу става 2, 3. и 4. овог члана, сматра се просечна зарада по запосленом остварена на територији јединице локалне самоуправе у периоду јануар - август године која претходи години за коју се утврђује фирмарина, према подацима републичког органа надлежног за послове статистике.

Одредбом члана 16. став 1. Закона о финансирању локалне самоуправе прописано је да фирма, у смислу овог закона, јесте сваки истакнути назив или име које упућује на то да правно или физичко лице обавља одређену делатност.

Одредбом члана 16. став 3. Закона о финансирању локалне самоуправе прописано је да за сваку фирму истакнуту ван пословног објекта, плаћа се такса за сваку истакнуту фирму.

Одредбом члана 2. став 1. тачка 1. Одлуке о локалним комуналним таксама за територију града Београда (“Службени лист града Београда” бр. 50/14..137/19), прописано је да се комунална такса плаћа се за: истицање фирме на пословном простору.

Одредбом члана 5. став 1. Одлуке о локалним комуналним таксама за територију града Београда, прописано је да се на територији града Београда комунална такса плаћа се у различитој висини зависно од врсте делатности, површине и техничко-употребних карактеристика објеката, величине правног лица у смислу закона којим се уређује рачуноводство и по деловима територије, односно у зонама у којима се налазе објекти, предмети или врше услуге за које се плаћају таксе. Ставом 2. истог члана прописано је да су зоне и границе зона утврђене посебном одлуком Скупштине града.

Тарифним бројем 1. тачком 1. Таксене тарифе, која је саставни део Одлуке о локалним комуналним таксама за територију града Београда, прописано је да се локална комунална такса за истицање фирме на пословном простору (у даљем тексту: такса) утврђује на годишњем нивоу зависно од регистроване претежне делатности обвезника, односно делатности коју обвезник обавља предвиђену Законом о финансирању локалне самоуправе, и то: банкарства; осигурања имовине и лица; производње и трговине нафтом и дериватима нафте; производње и трговине на велико дуванским производима; производње цемента; поштанских, мобилних и телефонских услуга; електропривреде; казина, коцкарница, кладионица, бинго сала и пружања коцкарских услуга и ноћних барова и дискотека, величине правног лица у смислу

закона којим се уређује рачуноводство и по зонама у којима се налази пословни објекат на којем је истакнута фирма. Тачком 2. истог Тарифног броја прописано је да су делатности предвиђене Законом о финансирању локалне самоуправе распоређене су у оквиру I, II i III групе делатности, а делатности предвиђене Уредбом о класификацији делатности су по шифрама делатности распоређене у оквиру IV, V i VI групе делатности из ове тарифе, и то: I. Група: Банкарство; Осигурање имовине и лица; Производња нафте; Трговина на велико дуванским производима; Поштанске активности комерцијалног сервиса; Мобилне и телефонске услуге; Казина, коцкарнице, кладионице, бинго сале и пружање коцкарских услуга. Према тачки 3, правна лица која су према закону којим се уређује рачуноводство разврстана у велика, средња, мала и микро правна лица и предузетници, осим правних лица и предузетника из тачке 3. овог тарифног броја, плаћају таксу у годишњем износу, зависно од групе делатности и зоне, према следећој табели, и то: VI зона у износу од 208.796,00 динара, као и да обвезник таксе који у истом пословном објекту обавља делатности разврстане у различите групе (I, II, III групи), плаћа таксу предвиђену за вишу групу делатности. Тачком 5. прописано је да се под фирмом, у смислу Закона о финансирању локалне самоуправе, подразумева се сваки истакнути назив или име, које упућује на то да правно или физичко лице обавља одређену делатност. Ако се на једном пословном објекту налази више истакнутих фирми истог обвезника, такса се плаћа само за једну фирму. За сваку фирму истакнуту ван пословног објекта плаћа се такса за сваку истакнуту фирму. За сваку фирму истакнуту на пословном објекту/јединици у којем се обавља регистрована делатност ван седишта плаћа се такса у износу прописаном овом одлуком.

Имајућу у виду утврђене чињенице и цитиране законске, као и подзаконске одредбе, Управни суд налази да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, а да су наводи тужбе неосновани и без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења, јер тим наводима тужилац није довео у сумњу утврђено чињенично стање. Ово стога, јер је тужилац обвезник локалне комуналне таксе за истицање фирме на пословном простору, у смислу цитираних одредби члана 16. став 1. и 3. Закона о финансирању локалне самоуправе и цитираних одредби члана 2. став 1. тачка 1, и 5. став 1. и 2. Одлуке о локалним комуналним таксама за територију града Београда (“Службени лист града Београда”, бр. 50/14...137/19), која се утврђује на начин прописан цитираним Тарифним бројем 1. тачком 3. Таксене тарифе, која је саставни део наведене одлуке. По оцени суда, правилан је закључак туженог органа да је првостепени орган својим решењем правилно тужиоцу утврдио локалну таксу за истицање фирме на пословном простору за период од 01.01.2020. до 08.10.2020. године у укупном износу од 161.087,24 динара, као великом правном лицу, у шестој зони, за делатност коцкање и клађење (R9200) у пословном простору у ..., на адреси ... број ..., у ком обавља регистровану делатност и на ком има истакнуту фирму, које чињенице ни тужилац не оспорава.

Суд је ценио наводе тужбе, који представљају поновљне наводе жалбе, а којима тужилац указује да му је неосновано утврђена обавеза плаћања локалне комуналне таксе у периоду од 21.03.2020. године, закључно са 26.04.2020. године, нарочито имајући у виду да му је Одлуком Владе Републике Србије о посебним мерама пружања услуга у области трговине на мало, која обухвата продају хране и пића у угоститељским објектима и продају хране за ношење (“Службени гласник РС”, бр. 39/2020 од 21.03.2020. године) забрањено обављање делатности, те да му је током 2020. године, у више наврата и на различите начине, био отежан рад услед мера које је Влада Републике Србије донела у циљу спречавања заразне болести COVID-19, што је све значајно утицало на његове приходе, али налази да нису основани. Ово стога, јер је тужени орган утврдио да тужилац није одјавио уплатно-исплатно место на предметној адреси у Управи игре за срећу, због чега одлука коју је тужилац донео о престанку

пословања свих уплатно-исплатних места (спортских кладионица), аутомат клубова и угоститељских објеката на територији Републике Србије, није основ за умањење предметне обавезе. Осим тога, Одлуком Владе Републике Србије о ограничењу организовања игара на срећу, која је ступила на снагу 01.04.2020. године, било је забрањено приређивање посебних и класичних игара на срећу, осим приређивања преко средстава електронске комуникације, а с обзиром да је тужилац имао то одобрење Управе за игре на срећу за приређивање посебних игара на срећу преко средстава електронске комуникације, тужени орган је правилно нашао да делатност тужиоца у периоду од 22.03.2020. године до 26.04.2020. године није била у потпуности обустављена.

Нису основани ни наводи тужбе којима се указује да је првостепеним решењем погрешно утврђена претежна делатност тужиоца "услуге припремања и послуживања пића", чиме је првостепени орган пропустио да утврди битну и пресудну чињеницу за обрачун локалне комуналне таксе, имајући у виду да је његова претежна делатност заведена под бројем 9200 и односи се на “услуге коцкања и клађења”, као и да је тужени пропустио да утврди главну чињеницу од које зависи годишња комунална такса, с обзиром на критеријум претежне делатности, који се у конкретном случају првенствено примењује, сходну члану 13. Одлуке о локалним комуналним таксама. Ово стога, јер је тужиоцу локална комунална такса и утврђена за делатност коцкања и клађења, а не за "услуге припремања и послуживања пића", при чему Одлука о локалним комуналним таксама за територију града Београда има 12 чланова. С тим у вези, Тарифним бројем 1. Таксене тарифе, која је саставни део Одлуке о локалним комуналним таксама за територију града Београда, у тачки 3. прописано је да обвезник таксе који у истом пословном објекту обавља делатности разврстане у различите групе (I, II, III групи), плаћа таксу предвиђену за вишу групу делатности, за коју је тужиоцу такса и утврђена.

Суд је ценио и наводе тужиоца из поднеска којим је допунио тужбу, али је нашао да нису основани. Ово стога, јер је цитираном одредбом члана 16. став 3. Закона о локалној самоуправи изричито прописано да се за сваку фирму истакнуту ван пословног објекта плаћа такса за сваку истакнуту фирму, а Тарифним бројем 1. Таксене тарифе, која је саставни део Одлуке о локалним комуналним таксама за територију града Београда, у тачки 5. је прописано је да се под фирмом, у смислу ове одлуке, подразумева сваки истакнути назив или име, које упућује на то да правно или физичко лице обавља одређену делатност и да се за сваку фирму истакнуту на пословном објекту/јединици у којем се обавља регистрована делатност ван седишта плаћа такса у износу прописаном овом одлуком. Због тога нису основани наводи тужиоца да огранци и пословне јединице правног лица нису самостални обвезници локалне комуналне таксе за истицање фирме, те да се не могу доносити појединачна решења за сваки локал понаособ на начин да се у збиру свих локала на територији једне јединице локалне самоуправе утврди износ локалне комуналне таксе изнад законског максимума.

Суд је ценио и остале наводе тужбе и нашао да нису од утицаја на законитост и правилност оспореног решења.

У конкретном случају нису испуњени законски услови за доношење одлуке у спору пуне јурисдикције из члана 43. став 1. Закона о управним споровима, с обзиром да је тужба одбијена.

На основу изнетих разлога, ценећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је применом одредби члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу 1. диспозитива.

Имајући у виду да је тужба одбијена, суд је применом одредби члана 66, 67. и члана 74. Закона о управним споровима и сходном применом одредбе члана 153. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11...18/20), одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора и одлучио као у ставу 2. диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 10.02.2023. године, III-7 У. 26181/21

Записничар
Марија Козомара, с.р.

Председник већа-судија
Нада Балешевић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

МП